

Aitana i les feres

Primera edició: octubre de 2021

© Del text original: Joan Canela i Jordi Colonques, 2021

© De les il·lustracions: Helga Ambak, 2021

© Correcció: Pere Joan Buform

© Edició: Mercè Pérez i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Maquetació: Josep Andrés

Aquest llibre s'ha imprès a Bookprint Digital amb paper ecològic, de 80 grams, i ha estat compaginat amb cos 10,5 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-70-7

DL: V-2997-2021

LLAVORS

Joan Canela
Jordi Colonques

AITANA I LES FERES

Il·lustracions d'Helga Ambak

SEMBRA
LLIBRES

Joan Canela i Jordi Colonques

Joan Canela (Barcelona, 1974) viu a València des de fa ja més de deu anys, on treballa de periodista i fa de pare d'Aitana i Neus. Amb Jordi Colonques ja va coescriure *Napalm* (Premi València Negra 2018) i en solitari va escriure *Insubmissió! Quan joves desarmats van derrotar un exèrcit* (Sembra Llibres).

Com a periodista ha contribuït a la creació de *La Directa* i l'Observatori Crític dels Mitjans Mèdia.cat. Ha fet treballat de corresponsal a Bolívia i Sud-àfrica i ha publicat a mitjans com *El Periódico*, *Gara*, *Berria* i *Público*.

Jordi Colonques (Vila-real, 1976) viu a València i és doctor en Biologia i escriptor. Pare de Dídac i Aina. Ha guanyat diversos premis literaris i manté una producció regular en narrativa de ficció. Les últimes novel·les publicades són *La ciutat aèria* (2020), *Llibre de morts* (Premi Ciutat d'Elx 2020) i *Una íntima teràpia* (2021).

ÍNDEX

- p. 13 1. Una estranya desaparició
p. 17 2. Una sorprenent aparició
p. 23 3. La decisió del rei
p. 27 4. L'encarcerament de les feres
p. 35 5. Tots els luxes a palau
p. 41 6. Les noves terres del reialme
p. 47 7. Molta feina i poca diversió
p. 51 8. Un fet tristíssim
p. 55 9. La fuga de la fera ferotge
p. 61 10. La Denteruda
p. 67 11. El secret de l'àvia Susanna
p. 73 12. El rei Superb i les feres
p. 79 13. L'hora dels xiquets
p. 83 14. Un pla per fugir
p. 87 15. A la cova
p. 95 16. Obrim les gàbies
p. 101 17. Atrapats
p. 107 18. A llocs de les feres ferotges
p. 113 19. El discurs del Superb
p. 119 20. El rei es queda sol
p. 123 21. Un misteri finalment revelat

*Per ordre de l'Alcalde
es fa saber a tothom
que una fera ferotge
del parc s'escaparà*

OVIDI MONTLLOR

*Per a Neus i Aitana, perquè aquest llibre
també és resultat de totes les històries que hem
inventat juntes. Per a Helena, perquè sense tu
res de tot això hauria estat possible.*

A Dídac, Aina i Yania.

Aquesta història de lluites i grans gestes, de catàstrofes fabuloses i fets extraordinaris transcorre en un reialme antic, en un temps passat en què reis poderosos decidien el destí dels seus súbdits i magnífiques bèsties campaven lliurement pels seus dominis.

1
Una estranya desaparició

Sempre he estat una valenta. Què em diríeu si us contara que de menuda em vaig perdre al bosc, que vaig estar tota una setmana desapareguda i que, al remat, me'n vaig eixir prou ben parada? La història jo no la recorde, clar, no tenia ni els dos anys. Però, me l'han explicada milers de voltes.

Es veu que jo acompanyava ma mare a buscar herbes al bosc per preparar una medecina, un unguent que cura les ferides de manera ben bé miraculosa. En la meua família, la recepta d'aquell remei ha passat de mares a filles des dels temps antics.

Doncs com us deia, jo sempre he estat molt viva, no li tinc por a res, i tota sola em vaig dirigir cap a uns matolls perseguint ves a saber quina bestiola. Però sense adonar-me'n, em vaig clavar bosc endins.

Després d'una estona, la mare començà a preocupar-se.

—Aitana! —em cridava tan fort com podia.

En veure que jo no responia als seus crits, s'esglaià del tot. Es posà a buscar-me entre les herbes altes, per les roques, en els forats de terra i en el munt de coves i petits caus excavats a la muntanya, sense èxit.

Es va fer fosc i tornà al poble a demanar ajut. Immediatament, el veïnat s'organitzà en grups de deu per fer una batuda. En aquella època les feres encara eren les ames del bosc i les persones sols s'hi acostaven pels marges. Els més menuts teníem prohibidíssim endinsar-nos selva endins. Però ja ho he dit, jo era una valenta i no tenia por a res.

Passaren tota aquella nit buscant-me infructuosament. Anaven amb torxes, per il·luminar-se en la foscor. I brandaven pals i ganivets, no fora cosa que els atacara alguna fera i els agafara indefensos.

No vaig aparéixer tampoc l'endemà, ni la nit següent, ni en tota la setmana posterior, per més que les batudes cada dia penetraven a poc a poc en els dominis inhòspits vetats als humans.

En la recerca cridaven el meu nom per tot arreu i feien molt de soroll picant amb els pals els troncs dels arbres, com si foren tambors de guerra. L'únic que aconseguien amb tant d'enrenou, però, era espantar els ocells que alçaven el vol en fugida, presos del pànic.

Em conten els pares que en tots aquells dies no van poder menjar ni un mos, ni dormir un minut. No podien ni tan sols plorar. No se'ls escapà ni una llàgrima. Sols es miraven l'un a l'altre sense parlar, temorosos que la meua desaparició tinguerà un desenllaç fatal. Perquè pensant-ho bé, quant de temps pot resistir una xiqueta a la selva sense menjar, sense aigua ni refugi, agredida pel fred de la nit, exposada als perills del bosc i als animalots salvatges?